

Educația la școala publică	Educația la domiciliu
Copilul este parte a unui grup. Educația publică se concentrează asupra ajutorii copilului conform standardelor de grup ca să învețe anumite lucruri la un anumit timp în anumite moduri fără prea multă referință la maturitate sau capacitate.	Copilul este un individ. Educația la domiciliu se concentrează asupra dezvoltării întregii persoane, este sensibilă la nevoile și dorințele de învățare individuală, și îndrumă în creșterea spre maturitatea creștină.
Structurile de învățare sunt create cu accentul pe ordine, conformare, regim și control. Formalitatea este de-motivatoare, înăbușind curiozitatea, creativitatea și dorința de învățare a unui copil	Structurile de învățare sunt create în interesul copilului, căminului și familiei. Timpul și libertatea dezlănțuie curiozitatea, creativitatea și dorința naturală de a învăța a copilului.
Nivelul predării este „reduc” pentru a nu-l pierde pe drum pe elevul cel mai slab al clasei. Elevii motivați sunt frustrați de ritmul lent; elevii slabi de ritmul rapid; elevii de nivel mediu învață să rămână la nivel mediu (a păstra ritmul de predare a învățătorului). Elevii „slabi” sunt stigmatizați, iar elevii „rapizi” sunt ostracizați.	Predarea țintuiește pe toți în contextul educației la domiciliu. Capacitățile de învățare pot varia fără nici o conotație sau stigmatizare subtilă. Toți copiii progresaază în ritmul propriu. Fiecare copil progresaază conform nivelului său de învățare și motivare. Fiecare copil este tratat ca individ fără a fi comparat cu alții.
Învățătorul poate acorda fiecărui copil atenție individuală limitată într-o clasă de 15-30 copii, și este incapabil să răspundă la nevoile și interesele fiecărui copil în parte. Concentrarea este împiedicată de factori mari de distragere a atenției în sălile de clasă zgomotoase, ne confortabile sau „în aer liber”.	Părintele este capabil să acorde fiecărui copil atenție individuală nelimitată într-o relație tutorială de unu-la-unu, și să răspundă la nevoile și interesele individuale ale fiecărui copil. Concentrarea este re întărită prin abilitatea de a controla și chiar de a elimina distragerile atenției.
Elevul trebuie să învețe cum să fie pe placul multor învățători. Relațiile de autoritate sunt nefirești și „formale”.	Copilul dorește instinctiv să fie pe placul părinților săi. Relația de autoritate este naturală și iubitoare.
Învățătorul se bazează automat pe manuale și caiete lipsite de vigoare, prospețime. Învățătorul este autoritatea; cadrul de școală va rezulta o dependență necesară și auto-perpetuantă de „învățător”.	Părintele este liber să aleagă cele mai bune cărți și programe școlare „vii” și „proaspete”. Părintele este un încurajator care învață și el la rândul său; copilul este instruit și se așteaptă de la el ca să se bazeze pe propriile sale capacități și îndemnări independente.
Se pierde timp mult cu disciplinarea elevilor și cu împărțirea individuală a temelor. Nu există o învățare în contact cu realitatea în timp ce elevul stă în bancă. Predatul are loc într-un volum mult mai mic într-o perioadă de timp mult mai mare. Cei mai mulți ajung absolvenți doar când „le-a sosit timpul”, la vârsta de 18 ani.	Nu există timp pierdut. Toată viața este o sală de clasă, deci fiecare activitate sau implicare este o oportunitate de învățare. Părintele poate preda mai mult într-un timp mai scurt. Nu va fi greu pentru copil să fie absolvent mult mai repede, chiar la vârsta de 13-14 ani.
Copilul avansează în studii pe baza vârstei și notelor fără să se țină cont de cunoștințele sau competența sa.	Copilul progresaază în studii pe baza cunoștinței și competenței fără a ține cont de vârstă sau note.
Copilul este testat în primul rând cu privire la cunoștințele sale lineare de termen scurt (capacitatea de a reda date și informații). Reținerea este scurtă. Teste scrise, deși sunt mai puțin eficiente, sunt mai ușor de evaluat și de administrat; testele orale sunt evitate.	Copilul este testat în primul rând cu privire la cunoștințele globale de termen lung (capacitatea de a pricepe idei și concepte). Reținerea este mare. Testele scrise sunt inutile; testările orale sunt mai eficiente și o măsură mai bună a învățării.
Tema de casă este necesară din cauza constrângerilor de predare și învățare a educației instituționalizate.	Tema de casă este inutilă. Toată învățarea se face în timpul de predare/învățare.
Notele sunt necesare pentru învățătorii distanțați ca să controleze și să verifice progresul unei clase mari de elevi.	Notele sunt practic irelevante. Părintele lucrează cu copilul până când cunoștințele sau îndemnările sunt însușite.